

естествено, не сж могли да останатъ безъ извѣстно благотворно влияние върху самосъзнанието и духа на народнитѣ маси. Войнитѣ на Русия съ Турция, които даруваха националната независимостъ на гърцитѣ, румънитѣ и сърбитѣ, постепенното разлагане на турската държава, която, подхвърлена вече на контролъ отъ страна на просвѣтена Европа, бѣ изгубила възможността да се бори и бѣ подровена силно въ основитѣ на своето сществуване, и най-послѣ просвѣщението на българската младежъ, за която, отъ първата половина на XIX вѣкъ, широко се разкриха вратата на рускитѣ учебни заведения — всичко това твърдо укрѣпи у народа вѣрата, че деньтъ за окончателното строшаване на робскитѣ вериги е настѣпилъ.

За насъ българитѣ почна да се говори едва къмъ половината на XIX вѣкъ, когато възраждането ни е напръднало до толкозъ, щото вече сме могли да встѣпимъ въ борба съ фанариотитѣ за възстановяване националната ни църква. Слѣдъ двадесетгодишна упорита борба въ 1870 год. 28 февруарий, българитѣ успѣха да се слобиятъ съ възстановена църква, призната отъ турцитѣ чрѣзъ единъ тържественъ султански ферманъ. Съ този актъ е положена основата на новъ самостоятеленъ духовенъ животъ.

Прѣди това историческо събитие, ние сме свидѣтели, какъ сжщиятъ тоя народъ, прѣситенъ вече отъ тежкото и позорно политическо робство, възстана открито срѣщу своя завоевателъ съ громки протести, всрѣдъ потоци пролѣта кръвь, да извоюва своитѣ свещени права, свобода и политическа независимостъ...

Турската власть, по начало, зарадъ „умиротворение“ въ държавата прибѣгва къмъ помощта на не-